

Stille week en Pasen
Goede Vrijdag – Herdenken

2 april 2021

Voorgangers: Henk Baars en Jolly vd Velden

Welkom

Kleine inleiding – Waar gaat het over

O wat erg, ja heel erg. Einde van de wereld? Ja, misschien wel. Ziek, je mag niet komen, ik ben geïsoleerd. Het beukt je hoofd in. Ga ik dood? Ja, misschien wel. Ik kan me geen voorstelling maken van jouw put, jouw lot Jezus. Jezus. Maar ik kan me ook geen voorstelling maken van mijn put. Ik kan me van tevoren geen voorstelling maken wat mij kan overkomen. Hoe ziet jouw put er uit? Al die clichés die je te horen krijgt als je in zo'n dal zit. Je kunt alleen maar denken aan de dood of beter helemaal niet denken. Zo'n grauwsluiert om je heen of zo'n soort onzichtbaarheidsmantel van Harry Potter. Zulk intens lijden is als een gat in de taal. Het doet de omstanders letterlijk met de mond vol tanden zitten. Aan hulpverleners heb je dan niet zoveel, nee we moeten eigenlijk hoopverleners zijn. Dat is het woord hoopverleners. Want radeloos liggend in je bed is er op zijn hoogst een mantra, een herhaling van diep in je ziel gekraste zinnen, soms uit een psalm soms helemaal niet. God mijn God waarom verlaat je me? Want wat doen we nu? We herdenken, herbeleven een sterven. Je denkt aan je eigen dood en dat van al die anderen. Hoe deden zij het? Kan ik dat ook? Waken en wachten, wanneer is de doodstrijd voorbij? Wanneer is het moment dat de laatste adem uitgeblazen wordt? We leven tussen twee uitersten. De pijn van het geboren worden is het meest verscheurende wat er is, want we houden nooit op geboren te worden. Maar dat de doden van hun kant gestopt zijn met sterven. Vandaag op deze stille, goede vrijdag.

Lezen: Psalm 22 vrij (Oosterhuis)

God mijn God, waarom
heb je mij verlaten?

Naar jou schreeuw ik overdag
en 's nachts, en ik wordt niet gestild.

Heilige hoogtronende roemruchte
jij geeft geen krimp.

Mijn vader, mijn voorvaderen, geslachten lang,
ze zeiden: 'Hem kan je vertrouwen,

Hij deed ons ontkomen, die doet wat Hij zegt' -
die waren schaamteloos zeker van jou.

Maar ik ben een worm in de grond -
met lederen hozen
vertrappen ze mij, en lachen zich gek:
hij heeft toch een God?

Ik werd geboren
en in jouw handen gelegd.
Jij bent 'mijn god' van de moederschoot af.
Weet je het nog? Ja jij weet.

Stieren nemen mij op hun horens
ik ben voor de leeuwen geworpen
mijn hart heeft niets meer te makken
mijn keel is aan scherven
mijn tong vastgekleefd aan mijn strot.

Waarom heb je mij verlaten
God mijn God?

Geef mij terug aan mijn broeders,
de zonen van Jacob.

God van Jacob, van jou wordt gezegd
dat jij vernederden ziet – wat zeg je?
'Gestild wordt de honger der armen'?
Daar hou ik je aan.

'Wie neerligt in het stof zal Hem aanschouwen' -
ik kan ze niet denken, die woorden
maar grijp ze vast.

'Hun kinderen zullen rkacht ontvangen
en leven, geslachten lang':
welzalige toekomst, nieuwe aarde,
eeuwen der eeuwen.

Maar waarom
heb je mij verlaten
toen de aarde schokte en beedfde
de rotsen scheurden

waarom toen ik om je schreewde
heb je mij niet gestild?

Toen ik daar hing
en maar hing
aan mijn polsen gehangen
levend gevild.

Lezen: Mohammed El Bachiri pag. 36 (met kleine inleiding)

Mohammed El Bachiri verloor zijn vrouw Loubna bij de aanslagen van 22 maart 2016 in Brussel. Hij voedt hun drie zonen nu alleen op. En hij schreef twee boeken over zijn leven na deze tragedie. 'Een djihad van liefde' was de eerste, en nu lees ik een fragment uit de *Odyssee van Mohammed*.
(Hier niet weergegeven vanwege copyrights)

Lezen: Psalm 104 – Karel Eykman

(Niet weergegeven wegens copyrights)

Voorbeden

Eeuwige,

onuitsprekelijke,

wees bij ons op de dag

dat we herdenken dat het leven op zijn fundamenten schudde.

Jezus uit Nazareth, een man van zo lang geleden,

we volgen zijn weg tot het einde

en erkennen zijn zachte kracht, die ons al eeuwen motiveert.

God, wees bij ons als we het gevoel hebben dat iedereen ons heeft verlaten,

als het zo donker is om ons heen

en zo stil.

Hoor ons,

zelfs als we

niets meer te zeggen hebben.

We kunnen het niet alleen.

Verbinding is de broodnodige bedding

die ons vuur brandend houdt en onze liefde aanwakkert,

liefde die zich niet laat kooien door tijd en ruimte.

Daardoor vergeten we ook niet wie ons ontvielen.

We gedenken onze doden naam voor naam.

We zongen net:

In uw handen leg ik mijn hart.

Onrustig is mijn hart,

todat het rust vindt in U.

Wees bij ons als het moeilijk is om ons toe te vertrouwen.

Als we het wel willen, maar niet kunnen of durven;

als we in het doolhof dat ons leven is

teveel bitterheid tegen komen.

Geef ons de kracht om 'ja' te zeggen tegen het leven,

ook als het moeilijk is.

En laat Jezus ons voorbeeld zijn.

Wij bidden voor iedereen die lijdt,

voor iedereen die zich eenzaam voelt,

wanhopig is, ziek of bang;

voor iedereen die alleen maar duisternis ziet.

Wij vragen om licht dat als een baken is,

zodat wij niet blindelings verder hoeven te gaan.

Moment van stilte voor wat er in ons hart leeft.

Dat al onse intenties mogen leiden naar meer vrede,

In deze wereld.

In deze stad.

In onze gemeenschap.

Amen

Lezen: Lukas 23: 44-45

Rond het middaguur
werd het donker in het hele land
omdat de zon verduisterde.
De duisternis hield drie uur aan.

Toen scheurde het voorhangsel van de tempel doormidden.